

kraten", er rigtig og den fra den høitærede Justitsminister altsaa gal.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), at det aldrig har været min Mening at rose mig af nogen Medsættelse paa Finantsloven. Jeg har simpelt hen gjort opmærksom paa, at den Finantslov, der vedtages her, er Finantsloven fra 2den Behandling, lidt ringere, det er hele Forskjellen, og jeg har gjort det, fordi man er nødt til, naar man slutter Behandlingen, at gjøre opmærksom paa, hvorledes Sagerne staa, og jeg har en særlig Pligt lige overfor det ærede Medlem og hans Meningsfæller, fordi de ved 2den Behandling ansaa det for givet, at der foretog forskjellige Forandringer. Men dertil søiede det ærede Medlem en Betragtning, som er fuldstændig feilagtig, og det er egentlig den, jeg mest maa udtale mig om, forinden jeg slutter. Betragtningen er den, at han vidste, at vi havde indrettet eller vilde gjøre Finantsloven saaledes, at Regjeringen og Landstthinget kunde tage imod den, men det er en Feil. Vi have indrettet Finantsloven saaledes — jeg vil ikke gjøre os bedre, end vi ere — at den i og for sig er brugelig, det vil sige, at enhver Regjering strengt taget kan regjere med den, naturligvis naar den vil tage Ansvar paa sig for, at en Masse Ting ikke bliver udført, at vi blive i den nuværende Stagnation, end at adskillige Ting lide. Jeg skal f. Ex. nævne, at Videnskaben ikke faar den Understøttelse, den kunde ønske, Expeditionen til Grønland, at en Masse Foranstaltninger blive liggende, og at Forsvarsvæsenet staa i Stampe eller gaar tilbage osv. Under de Forudsætninger kan enhver Regjering bruge denne Finantslov, men naturligvis kun under de Forudsætninger. En Regjering, der ikke vil tage det Ansvar paa sig, men vil ræsonnere saaledes: Landets Udvikling og Forsvar er os mere om at gjøre end at bevare Magten, end at sidde her og styre Landet, en saadan Regjering vil slet ikke kunne tage denne Finantslov, det er en Selvfølge. Men Regjeringen kan ogsaa ræsonnere omvendt, den kan sige: Vi have en politisk Betragtning af den Natur, vor Politik er den, at vi sætte det at vise Folkethinget, at vi kunne blive siddende, over det ene og det andet af disse Formaal. En saadan Regjering kan naturligvis, hvis den vil tage Ansvar for alle disse Ulemper paa sig, gjøre det. Men om Regjeringen og Landstthinget kunne tage denne Finantslov uden derved at komme i Strid med, hvad de tidligere have forlangt, eller med deres politiske Fordel eller Interesse, er et Spørgsmaal, der slet ikke har ligget for. Det have vi aldrig tænkt over, det veed jeg

saamænd ikke; thi det maa den høie Regjering og det høie Landstthing, der senere faae denne Lov til Behandling, alene være Dommer over. Det er en ganske mærkelig Tankegang, at vi skulde have siddet og undersøgt, om det stemte med Landstthingets Udtalelser ifjor eller Regjeringens Udtalelser i Mar eller med, hvad der forlangtes fra forskjellige Sider for et Par Maaneder siden; det have vi ikke haft under Forhandling, det veed jeg ikke Noget om. Det kan blive gjort til Gjenstand for en senere Undersøgelse, som maaste kan blive ganske interessant, men det ligger ikke for, og det kommer os ikke ved. Vi her i Folkethinget have kun det ene Hensyn at levere en Finantslov saaledes, som vi kunne forsvare det under den nuværende politiske Situation. Det er det, som er sket, ikke en Smule mere.

Thomsen: Om det af den ærede Ordfører sidst nævnte Punkt, hvorvidt Finantsloven kan betragtes som brugelig eller ikke, derom har jeg Intet udtalt, og derom har jeg Intet villet udtale; thi det er noget aldeles Ueggyldigt. Det i og for sig Afgjørende i den Henseende er jo kun, hvad Resultat Regjering og Landstthinget kommer til, naar de afvæie samtlige de Momenter, som nødvendig maa tages i Betragtning, naar man vil træffe den Afgjørelse af Sagen, som maa betragtes som værende til mest Gavn for Landet. Naar den ærede Ordfører ikke er enig med mig heri, at Folkethingets Stilling i Følge Grundloven er den at være en Del af Lovgivningsmagten, og at dets Hovedopgave derfor er at være Lovgivende, og naar den ærede Ordfører ganske sætter Lovgivningsvirksomhed ælval med Lovgivningsvirksomhed efter Behag i det Uendelige, selv om vi skulde være sammen hele Aaret, staa vi paa et saa forskjelligt Standpunkt, at der virkelig ikke er nogen Mulighed for med nogen Nytte at kunne fortsætte Diskussionen (Ordføreren: Nei, det er der ikke nogen Mulighed for). Derfor tier jeg ogsaa nu fuldstændig stille herom. Det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) skildrer jeg kun at oplyse, at han maa have overhørt et enkelt Ord i mit Foredrag, men som ganske vist er temmelig væsentligt, og det er nemlig det, at han maa have overhørt — thi ellers kunde han ikke drage de Resultater, han gjorde — at jeg udtrykkelig sagde, at Folkethinget frivillig havde valgt ikke at arbejde, en frivillig Arbeidsnedleggelse, der havde tvunget det frem, at en lignende Arbeidsløshed ogsaa maatte indfinde sig andet Sted. Det ærede Medlem var saa venlig, idet han fremhævede det venstabelige Forhold,